

Ε.Ε.Ε.ΕΚ. Μαντινείας

Εργασία μαθητών του Εργαστηρίου Ειδικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης Μαντινείας (Ε.Ε.Ε.ΕΚ.) για τον Χρήστο Βλασόπουλο, Δικηγόρο Αθηνών, δωρητή 12.000 βιβλίων στη Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Τριπόλεως.

Η Δημόσια Κεντρική Δανειστική Βιβλιοθήκη Τριπόλεως, αποτελεί μια σημαντική στήριξη σε ανθρώπους που αγαπούν το διάβασμα και το βιβλίο. Στεγάζεται σε ένα μοντέρνο και λειτουργικό κτήριο στο κέντρο της πόλης και με το ευγενικό προσωπικό της πάντα πρόθυμο, εξυπηρετεί τους φίλους του βιβλίου. Με τους μαθητές του Εργαστηρίου Ειδικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης

(Ε.Ε.Ε.ΕΚ.) Μαντινείας και στα πλαίσια της ενασχόλησης μας με ζητήματα κοινωνικού ενδιαφέροντος, παρουσιάζουμε στοιχεία για τον δωρητή προς την Βιβλιοθήκη, Κ. Βλασόπουλο Χρήστο, Δικηγόρο Αθηνών, ο οποίος γεννήθηκε και μεγάλωσε στην πόλη μας.

Ο κατάλογος με τα 5.909 του πρώτου μέρους της δωρεάς, είναι διαθέσιμος και σε ηλεκτρονική μορφή στον ιστότοπο της βιβλιοθήκης. Άξιο αναφοράς, είναι το γεγονός ότι, το κτήριο της βιβλιοθήκης είναι προσβάσιμο σε ανθρώπους με αναπηρία και επίσης ο ιστότοπος της βιβλιοθήκης, διαθέτει μπάρα προσβασιμότητας για άτομα με αναπηρία. Σε εξέλιξη βρίσκεται το δεύτερο μέρος της δωρεάς, από ακόμη 6.000 βιβλία.

Ο Κ. Χρήστος Βλασόπουλος είναι συνεχιστής μιας παράδοσης που άνησε το 19^ο αιώνα, κυρίως από τους Έλληνες της διασποράς, που συνήθιζαν να κάνουν δωρεές στην πατρίδα τους, έχοντας ως στόχο τη συλλογική ευημερία. Στην πόλη μας ο ιατρός Ιωάννης Μαλλιαρόπουλος δώρισε ένα θαυμάσιο θέατρο στις αρχές του 20^{ου} αιώνα όπως και οι Αδελφοί Δεκάζου το Γηροκομείο.

Ας δούμε λοιπόν ποιός ήταν ο άνθρωπος που αγάπησε το διάβασμα και θέλησε να μοιραστεί αυτή την αγάπη του, με τους ανθρώπους της γενέτειρας του, Τρίπολης. Ο γιος του Στέλιος Βλασόπουλος, που ζει μόνιμα στις Βρυξέλες, γράφει για τον πατέρα του:

Ο πατέρας μου, Χρήστος Βλασόπουλος, γεννήθηκε στις 12/11/1923 στη Τρίπολη Αρκαδίας. Ήταν ο δεύτερος γιός του Σπύρου και της Βαρβάρας, και έμεναν στη πλατεία Αγίου Δημητρίου. Θυμάμαι ένα μεγάλο πέτρινο σπίτι με μια δίφυλλη πόρτα που έβλεπε στην είσοδο της εκκλησίας. Ήταν γωνιακό με χοντρούς τοίχους. Ο πατέρας μου μου είχε πει ότι το σπίτι ήταν εκεί από το 1848. Αργότερα έμαθα ότι ο Ναός του Αγίου Δημητρίου ήταν ο πρώτος που κτίστηκε μετά τη καταστροφή από τον Ιμπραήμ και γύρω-γύρω υπήρχαν πολλά αρχοντικά. Ανέβαινες μια εσωτερική ξύλινη σκάλα που οδηγούσε σε μια μεγάλη τραπεζαρία και γύρω-γύρω ήταν τα υπόλοιπα δωμάτια. Υπήρχε, επίσης, και μια μεγάλη βιβλιοθήκη γεμάτη βιβλία.

Για τον παππού δεν θυμάμαι πολλά πράγματα. Ήμουν πολύ μικρός όταν πέθανε. Μου έλεγε η μητέρα μου κατά καιρούς, ότι ήταν μετανάστης στην Αμερική και γύρισε στη Τρίπολη για να παντρευτεί τη γιαγιά. Η γιαγιά ήταν εθελόντρια νοσοκόμα στον Ερυθρό Σταυρό και πρέπει να είχε μεγάλο βαθμό και μεγάλη κοινωνική συνεισφορά στη τοπική κοινωνία γιατί όταν παρουσιάστηκε να υπηρετήσω τη βασική θητεία στη Τρίπολη, στην αεροπορία, τον Οκτώβριο του 1985, ο ταξιτζής που με πήγε στη πόλη με ρώτησε αν ήμουν ο εγγονός της Βαρβάρας!

Στη Τρίπολη πηγαίναμε οικογενειακώς να δούμε τον παππού και τη γιαγιά, για να γιορτάσουμε το Πάσχα καθώς επίσης και το δεκαπενταύγουστο στο πανηγύρι της Τεγέας. Το ταξίδι ήταν μακρύ και επίπονο εκείνη την εποχή, γιατί ο μοναδικός δρόμος να φτάσεις στη Τρίπολη ήταν ο Κολοσούρτης! Η θέα όμως ήταν μοναδική και πάντα μας αποζημίωνε. Θυμάμαι που κάναμε ποδήλατο στη πλατεία του Άρεως με τον αδελφό μου, τα βεγγαλικά της Ανάστασης στη Μητρόπολη, τα αρνιά που σούβλιζαν στους δρόμους, το τουριστικό περίπτερο του Αγίου Γεωργίου. Πηγαίναμε δημοτικό τότε, εγώ και ο αδελφός μου. Πρέπει να ήταν στα τέλη της δεκαετίας του '60 αρχές της δεκαετίας του '70. Όταν πέθαναν ο παππούς και η γιαγιά το σπίτι δόθηκε αντιπαροχή και όλα τα βιβλία του παππού πέρασαν στον πατέρα μου, ίσως λόγω των ενδιαφερόντων και του αντικειμένου της δουλειάς του. Αυτό συνέβη στις αρχές της δεκαετίας του '80. Οι γονείς μου όμως διατήρησαν το δεσμό τους με τη πόλη μέσω των συλλόγων όπως η Ένωση Τριπολιτών Αττικής ή πηγαίνοντας στο αντάμωμα το δεκαπενταύγουστο. Τα δε 'Αρκαδικά Νέα' ερχόντουσαν ανελλιπώς στο σπίτι, γιατί ο πατέρας μου ήθελε να ενημερώνεται για τα τεκταινόμενα.

Ο πατέρας μου ήταν από συγκροτημένη οικογένεια. Θυμάμαι τον σεβασμό με τον οποίο απευθυνόταν στο παππού και τη γιαγιά. Ο μεγαλύτερος αδελφός του Κώστας, γιατρός μικροβιολόγος, ήταν καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Ο πατέρας μου σπούδασε νομικά και πολιτικές επιστήμες στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας. Ήταν δικηγόρος Παρ' Αρείω Πάγω. Ξεκίνησε τη καριέρα του ως ασκούμενος στο δικηγορικό γραφείο του Θεμιστοκλή Δ. Τσάτσου, αδελφού του πρόεδρου της Δημοκρατίας Κωνσταντίνου Τσάτσου.

Κάθε αρχή του χρόνου μας πήγαινε υποχρεωτικά στο γραφείο, εμένα και τον αδελφό μου, για τον καθιερωμένο αγιασμό. Θυμάμαι τους συναδέλφους του στο γραφείο Αριστείδη Ν. Τσάτσο και Ταξιάρχη Παπαθανασίου. Στο γραφείο αυτό παρέμεινε έως και τη συνταξιοδότησή του. Σε αυτό το γραφείο πέρασα πολλές ώρες διαβάζοντας σαν φοιτητής περιμένοντας τον πατέρα μου να γυρίσει από τα δικαστήρια για να γυρίσουμε μαζί στο σπίτι.

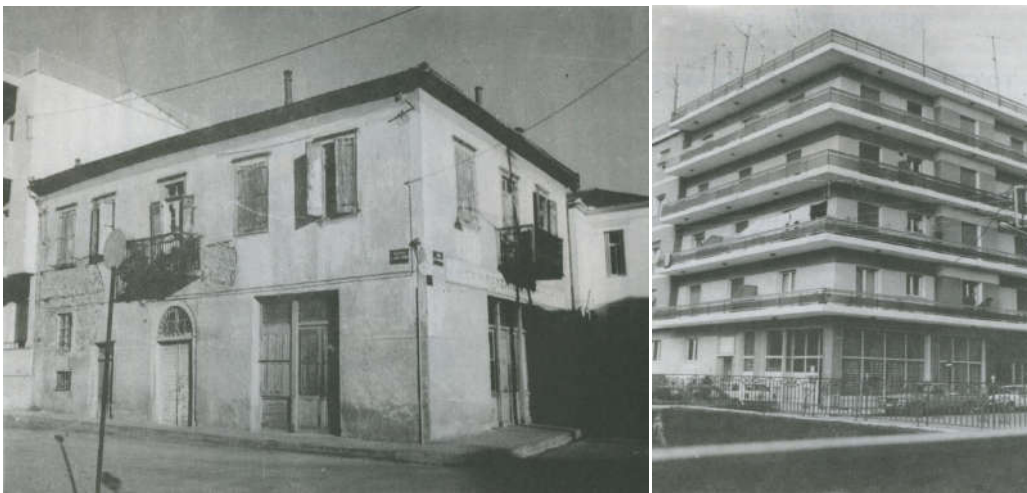
Ο πατέρας μου είχε ψύχωση με τα βιβλία και το διάβασμα. Η ενασχόληση με το διάβασμα και την ενημέρωση ήταν το χόμπι του. Δεν επαιρόταν ποτέ για τις γνώσεις που κατείχε. Ήταν πάντα χαμηλών τόνων και δεν αυτοπροβαλλόταν. Ο στόχος της απόκτησης γνώσης ήταν η ανάπτυξη της κρίσης και της κριτικής του σκέψης σε συγκεκριμένα γνωστικά αντικείμενα που εναλλάσσονταν κατά καιρούς. Θυμάμαι ότι είχε εξαντλήσει ότι σχετικό υπήρχε γύρω από τον Ιωάννη Καποδίστρια και τον Ελευθέριο Βενιζέλο ή την υφαλοκρηπίδα και το Διεθνές Δίκαιο. Γνώριζε λεπτομέρειες για τα πάντα και οι γνώσεις του ήταν επικαιροποιημένες. Τα βιβλία δεν υπήρχαν στο σπίτι απλώς για να υπάρχουν. Ήταν εργαλεία για ενίσχυση κριτικής στάσης και καλλιέργεια κριτικής σκέψης. Εν τω μεταξύ συνεχώς πληθύνονταν. Όταν δεν υπήρχε θέση στη βιβλιοθήκη να μπουν κατακόρυφα έμπαιναν οριζόντια πάνω στα προηγούμενα. Γνώριζε με ακρίβεια που βρισκόταν το κάθε βιβλίο. Εκείνη την εποχή δεν υπήρχε το ιντερνέτ. Ελάμβανε με το ταχυδρομείο τους καταλόγους βιβλίων

των Ελληνικών και ξένων εκδοτικών οίκων ώστε να παραγγείλει τα βιβλία που τον ενδιέφεραν. Ήταν πολύγλωσσος. Επικοινωνούσε σε 4 γλώσσες: Αγγλικά, Γαλλικά, Γερμανικά, και Ιταλικά. Στο γραφείο του, στο σπίτι, υπήρχαν πολλά αποκόμματα εφημερίδων και σημειώσεις στα περιθώρια. Δυστυχώς, δεν έγραψε κάποιο βιβλίο ή σύγγραμμα σχετικό με όσα κατά καιρούς αφοσιωνόταν. Η κληρονομιά του ήταν να δωρίσει τα βιβλία στη βιβλιοθήκη της γενέτειράς του.

Ο πατέρας μου έφυγε από τη ζωή στις 13/12/2017. Στις 20/5/2020 δυστυχώς έφυγε και η μητέρα μου. Ήταν 67 χρόνια μαζί και πάντα αγαπημένοι. Επιθυμία της μητέρας μου, μέσω και της διαθήκης της, ήταν να στείλω στη Δημόσια Βιβλιοθήκη Τρίπολης και τα υπόλοιπα βιβλία του πατέρα μου.

Σήμερα το ζητούμενο στην εκπαίδευση των νέων, είναι η ανάπτυξη κριτικής σκέψης, έννοια που ο Κ. Βλασόπουλος είχε συλλάβει και έκανε πράξη, μέσα από το διάβασμα. **Δεν επαιρόταν ποτέ για τις γνώσεις που κατείχε**, αναφέρει ο γιός του, ας το κρατήσουμε αυτό ως ένα ακόμη δώρο του Κ. Βλασόπουλου, εκτός από τα βιβλία του.

Ευχαριστούμε τον Κ. Βλασόπουλο Στέλιο γιό του δωρητή που ζει μόνιμα στο Βέλγιο και τον εκδότη/δημοσιογράφο Κ. Γαργαλιώνη, για την βοήθειά τους, στην ολοκλήρωση της εργασίας μας.

Οικία Βλασόπουλου στην Πλατεία Αγίου Δημητρίου και η .....συνέχεια, ή διαφορετικά πως η πόλη μας, έχασε στην ευκαιρία, να είναι όπως η παλαιά πόλη του Ναυπλίου.